

Fannyn kirje 5.II.1945

Rakkaat lapset!

...

Olihan täällä sitten hauskatkin pidot kun Otto-livarilaiset viettivät viime lauantaina hopeahäät hienoilla päivällisillä. Heilläkin oli päänvaivaa ketä kutsua ja ketä jättää. Koko Meurmanin suvusta ei ollut muuta kuin Eino ja Siiri, meidän Viljo ja Irja. Kaikki Otto-I:n veljet, Eevan sulhanen Paatela ja sen vanhemmat. Gustav Ignatius rouvineen ja Hannes I:n leski, Rauramot ja toht Lehtoset. Viipurilaiset ja uudet tuttavat, 42 henk. Käskettiin olemaan frakeissa ja naiset pitkissä iltapuvuissa. Toini oli ollut harmaassa pitsisessä puvussa hopeaseppele tukassa ja rinnassa myös hopeat myrtit ja Meurmanien lyyra. Kaikki oli ollut niin erinomaisesti ja hauskasti järjestetty. Toini itse oli ensimmäisenä puhunut pyytäen vieraita tervetulleeksi, sitten Otto-I oli puhunut hopeamorsiamelle ja sitten veli Olavi vuorostaan koska Yrjö väitti että hän jo puhui ensimmäisissä häissä. Kuka kaikki vielä oli puhunut en muista mutta hyvää oli ruoka ollut ja viinit. Pöydät korjattiin heti pois ja alkoi toinen programmi. Nöpö oli laulanut ja Eevan sulhanen soitti kauniisti viulunkappaletta, sitten alkoi pienet tanssit jonka tuurit vei koko kansan huoneitten lävitse viimeiseen jossa saivat rypyn päällä voileipiä ja teetä, kello oli ollut 3 yöllä kun meidän pari tuli kotiin ja toisena päivänä sain aamiaispäivällisellä kuulla koko jutun. Vielä kertoivat että minun pieni onnentoivotus jonka katsoin sopivaksi liittää meidän pieneen mitättömään lahjaan luettiin ensimmäiseksi ennen sähkösanomia minun ja kaikkien teidän nimet allekirjoitettuna. Maanantai-iltana 5 pv siis tulivat molemmat Toini sekä Otto-I tänne Klaaralle minua vielä kiittämään siitä lahjasta ja onnittelusta ja valittivat kovasti etteivät voineet minua pyytää kun oli niin paljon muutenkin. Ja minun täytyy sanoa että olin oikein hyvillään kun en tarvinnut mennä, mitäs minä vanha kuuro ihminen semmoisissa suurissa pidoissa olisin tehnyt, ijänkaikkisissa vanhoissa ryysyissä. Ovat aina etenkin Otto-livari olleet minulle niin herttaisia ja oikein sydämellisiä, käskeneet aina päivälliselle kun olen ollut kaupungissa jne, onhan ihmisillä joku määräaika milloin saapi vetäytyä pois pelistä. Onneksi minä sen ymmärrän.
